

AZ ÉR.

lefolyt a ten-

szólt a szerény
mettenségben

felel az anya-
dozni a kevély

inden kör és
nyek látszik is
csékélységén,
róla, s annak
ni ne restel-

EGFEJTŐK.

V. köt. 25-ik
ny megfejtése:

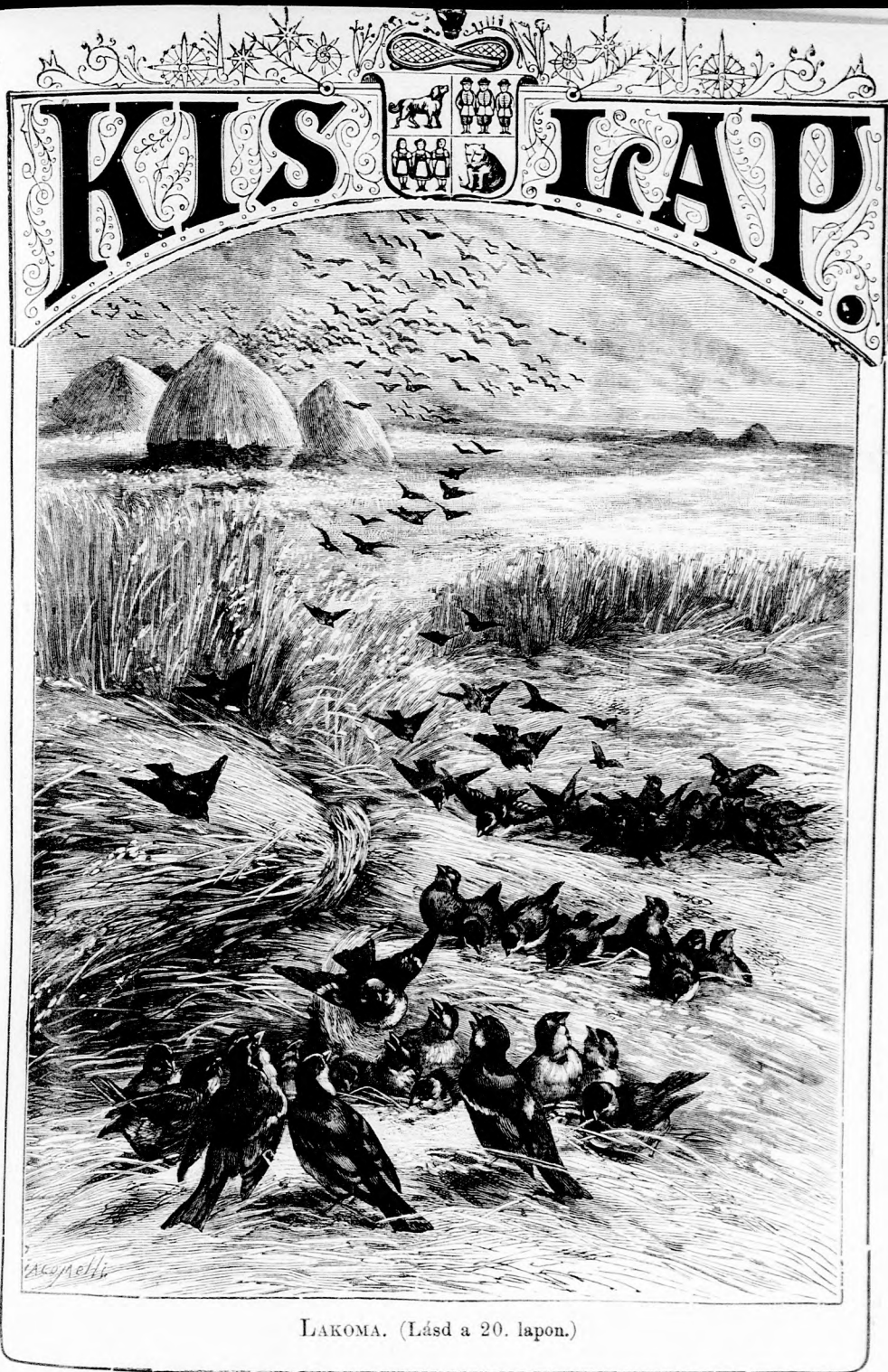
k meg: Oláh
Pintér Teréz, Va-
s Lujza, Schmidl
éla, Molecz Béla,
testvérek, Ofner

g.

telepítésére ada-
se 5 frt. 50 kr
a 1 frt., Nagy
0 kr., Auer Nella
Bodrogi Elemér
riss Rózsika 50
ariska és Jenő
mutatott 239 frt.
kr., mely összeg
ámában ki van

javára: Gyur-
A már eddig
rt.
a kegyes ada-
rgó bácsi.

theneum-épület.
részv. társulat.

LAKOMA. (Lásd a 20. lapon.)

XXV. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. július 15-én.

AZ IGAZI HŐS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

RÖMMEL öleltem meg Janit is, a bácsit is, s ők oly szivesek, nyájjasak voltak, hogy alig pár percz mulva már ugy éreztem, mintha rég ismertem volna őket.

— Menjetek előre, fiaim, szólt a bácsi. Én kiváltom a Pali podgyászát, haza küldetem, aztán utánaatok megyek. A révnél várjatok meg.

Megindultunk Janival, kitől utközben megtudtam, hogy lakásuk egészen közel van, pár percz alatt oda sétálhatni, de a Dunán kell átkelni, mert a tulsó parton laknak. Hid nincs, hanem réven járnak át.

Az ut szép mezők közt vezetett s mintán a vasuton jót aludtam, most annál kellemesebb volt a séta a pázsitos mezőn. Jani menetközben mindjárt megmagyarázott minden fát, dombot, egész kis történeteket, meséket mondott el s láttam, hogy nagyon sokat és sokfélét tud. Figyelmeztetett egyes növényekre, melyek csak itt találhatók s mindjárt el is mondta sajátosságukat, de oly kellemesen csevegve, hogy épen nem lehetett dicsekvésnek tartani beszédét, látszott, hogy akaratlanul mondja el, a mit tud. Annyira megszerettem, oly bizalmat éreztem már iránta, hogy szinte kedvem támadt megkérdezni, vajjon ő-e testvérei közt az a hős, a kinek hírét hallottam. De mégsem kérdeztem, mert eszembe jutott, hogy megsérthetném, ha az derülne ki, hogy nem ő az. Aztán mondta is anyácskám, hogy magamnak

kell kitalálnom, melyik az a hős. No's, ezt már csak nem lesz nehéz kitalálni.

A mint Janit ujra meg ujra megnézegettem, csakhamar meggyőződtem, hogy ő bizony nem lehet az a hős. Vézna, gyöngye fia volt, lapos orral, apró szemekkel, majdnem vörhenyes hajjal; az igazat megvallva, rá lehetett mondani, hogy csunya. Őszinte, nyilt tekintete, barátságos, nyájjas mosolygása jóságáról tanuskodott ugyan és ez elfelejteté csunyaságát; de az bizonyos, hogy hősnek semmikép sem illett volna s így mihamar tisztában voltam azzal, hogy nem Jani az, a kire én kíváncsi vagyok.

Rövid idő alatt eljutottunk a Dunához s én nagy gyönyörűséggel bámultam a pompás folyót. Most láttam először ilyen nagy vizet.

— Oh, de szép az ilyen nagy folyó! kiáltám elragadtatva. Ide majd kísétálunk gyakran, ugy-e? És ha csónakunk volna, milyen pompásan lehetne itt csónakázni!

— Azt majd meg is tesszük, felelt Jani. Van csónakunk s mikor apácska megengedi, nagy kirándulásokat rendezünk a folyón.

— Ez pompás! És ti tudtok jól evezni, ugy-e? Majd én is megtanulok. Aztán ugy-e te vagy az ilyen kirándulás vezére?

— Oh nem. Rendesen Árpád ősém a vezér.

Ahá! Árpád — már maga a név is nagy hősré emlékeztet. Kíváncsian kérdészködtem hát felőle.

— Árpád egy évvel fiatalább mint én, felelé Jani; azt hiszem, épen egykoru veled.

— És hasonlít hozzád?

— Oh dehogyan! Árpád sokkal erősebb mint én, sőt, bár fiatalabb, már nagyobb is. Aztán szép fiú is, nagy fekete szeme van, göndör barna haja. A hugomra hasonlít. Majd meglátod, milyen szép és hatalmas fickó.

Semmi kétség, ez a hős, a kit keresek. Árpád a neve, ő a vezér a kirándulásoknál, erős, nagy és szép, még bátyja is megvallja, hogy különb legény. Alig vártam, hogy megismerkedjem vele.

Épen akkor utólért a bácsi.

— No's, Pali öcsém, éhes vagy-e? kérdé jökedvüen.

— Bizony már megjött az étvágyam, bácsikám, felelém őszintén.

— Akkor hát siessünk a révhez. Tíz percz mulva otthon leszünk és vacsorához ülünk.

A rév csak néhány lépésnyire volt, átkeltünk s a tulsó parton nagy kert közelében kötöttünk ki. A lombos fák közül szép uri lak nézett a Duna felé s beléptünk a rácsos kapun.

— Ime, itthon vagyunk, szólt a bácsi. Isten hozott nálunk, kedves fiam. Remélem, otthon fogod magadat érezni e hajlékban.

A ház oszlopos tornáczá alatt állt a néni s körülötte a többi gyermekek. Szívesen integetve jöttek elénkbe, sorra öleltem mindnyájukat s velök is úgy jártam, mint a bácsival és Janival: alig pár percz mulva már mint régi ismerősök beszélgettünk.

— Most pedig találjátok a vacsorát, mert kis vendégünk megéhezett a nagy utban, szólt nagybátyám.

Néhány percz mulva aztán vacsoránál ültünk.

— — Itt Pali bácsi abba hagyta az elbeszélést és így szólt:

— De most már mi is megyünk vacsorálni, a többit majd máskor mondom el.

— Oh Pali bácsi, de keveset mond el egyszerre! sopánkodtunk mi, a kik hallgattuk. Legalább azt mondja meg, valjon azok közt van-e a hős, akiről már eddig beszélt?

— Nem, azt nem mondom meg. Nektek is magatoknak kell majd kitálatlani, ki volt az. Majd holnap este folytatjuk.

Be kellett érnünk a felelettel s várni másnap estig. Másnap a szokottnál korábban hagytuk abba játékainkat és siettünk Pali bácsihoz, hogy folytassa félbeszakított elbeszélését. És ő így folytatta:

— Gondolhatjátok, kedves fiaim, hogy nem tudnám napról napra mind elmondani, ami nagybátyám házában odaérkezésem után történt; arra bizony nem emlékezhetem, csak a főbb dolgokra. Emlékszem azonban mindjárt az első reggelire.

Együtt ültünk az asztalnál, midőn nagybátyám egyszerre megszólalt:

— Hát Árpád hol van?

— Még nem öltözött fel, szólt a gyermekek egyike. Nagyon álmos volt ma reggel.

— Mindig rest, mindig rest! szólt nagybátyám s összeránczolta homlokát.

— Kedves apa, szólt közbe Jani szeliden, Árpád tegnap megcsónakáztatta a kicsinyeket, sokat evezett, nagyon elfáradt.

— Oh, azt már bőven kipihenhetted. Elő kell hívni. És hogy meg legyen szegyenitve, menj te érte, Pali, hadd lássa, hogy még a vendég is korábban kelt föl. A folyosó végén az utolsó ajtó nyílik az ő szobájába.

Fölkeltem és megindultam, de egy csöppet sem örültem ennek a kellemetlen megbizásnak. Kizavarjak egy hőst az ágyából! Mert hogy sokáig alszik, az nem zavarta meg hitemet, hogy Árpád a hős. Sok nagy hősnék voltak holmi apró hibái, olvastam eleget; Árpád szeret aludni és heverészni.

A mint az ajtó elé értem, először köhécselni kezdtem, hogy figyelmeztessen, hogy valaki közeledik; aztán gyöngéden kopogtam az ajtón.

— No, ki az? Mit akar? kiáltá belől egy épen nem udvarias hang.

— Én vagyok, Pali . . . a bácsi küldött . . . felelém félénken.

(Folytatása következik.)

LAKOMA.

(Képpel a czimlapon.)

DÚSAN terem köröskörül
Gabnát a határ.
Vigan él itt, bőven él itt
A sok kis madár.

Messze tájról, kopár tájról
Szállanak oda.
Van aztán ott csapatosan
Finom lakoma.

Hagyjuk lakomázni békén
A sok madarat,
Adott isten elegendőt,
Nekünk is marad.

A LEGSZEBB DAL.

— Mese. —

ZELES, esős, kellemetlen idő volt odakint s a gyermekek mind beszo-
rultak a szobába. Legjobb dolga volt a legkisebbiknek, mert még alig volt két éveske s a mama ölbe vette, hol a kicsike csakhamar el is álmosodott, mert már este volt; a mama dalolgatott a kis babának s ez mosolyogva hallgatta, addig-addig, míg szépecskén elaludt és bizonyosan angyalokkal álmódott.

A többiek ott ültek a nagy asztal körül, melynél az apa olvasott. Nem igen tudtak mihez fogni és mint rendesen, a mamához folyamodtak, meséljen nekik valamit.

— Nem jut most eszembe semmi, kedves fiaim.

— Majd mesélek én nektek valamit, szólt az apa.

Ez nagy ünnep volt, mert az apa ritkán ért rá, hogy mesélgessen a kicsinyeknek. Zsámolyokon, székeken körülültek tehát s az apa így kezdte meséjét:

— Hol volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy nagyon szegény asszony és annak egy kicsike fia. Hogy olyan nagyon szegények voltak, az még nem lett volna a legnagyobb baj, mert a jó anya szívesen dolgozott egész nap, hogy fiacskáját eltarthassa; de egyszer beteg lett a kis fiu, még pedig nagyon beteg. Éjjel-nappal ott virrasztott mellette aggódó anyja s ez idő alatt végkép inségbe jutott, mert nem dolgozhatott, el kellett adogatnia kevés holmiját, hogy orvosságot vegyen a kis betegnek. Hanem aztán meg

is volt öröme, mert a fiucska jobban lett, lassan-lassan meggyógyult s csak egy kicsit gyöngye volt még. Anyja mindig ölében altatta el és dalolgatott neki, hogy hamarabb elaludjék; de a kis fiu sokszor

nem akart elaludni, mert nagyon szerette a dalt hallgatni. Különösen egy dalocska volt, mely nagyon tetszett neki. Meglehet hogy nem is volt valami nagyon szép dal, de hát a kis fiu meg volt győződve, hogy

A NAPSZÁMOS LEÁNYKA. (Lásd a 24. lapon.)

nincs szebb a világon és hogy nem is tud senki oly szépen dalolni, mint az ő jó mamája.

Egy este megint sokáig kellett a szégyen anyának a dalt énekelgetnie, míg a kis fiu végre elaludt. De elaludt a sze-

gény jó anyja is, mert a sok gond, virrasztás nagyon elgyöngitette. Oly mélyen elszenderült, hogy nem ébredt föl akkor sem, mikor az ajtó halkán megnyílt és egy eltakart arcú nő lépett be, karján egy holt kis fiúval. Ovatosan oda lépett

az alvó anyához, elvette tőle a szendergő fiúcskát s helyette oda tette a holt gyermeket, melléje pedig nagy összeg pénzt, mely egész kincs volt olyan szegény házban.

— — Itt az egyik gyermek félbeszakította az apa beszédét:

— Jaj istenem, hát ki volt az? Valami jó tündér, vagy gonosz boszorkány?

— Nem tudom bizonyosan, azt hiszem, nem volt sem egészen jó, sem egészen rossz. Elég az hozzá, ölébe vette az alvó kis fiút és ép oly zajtalanul, amint jött, el is tűnt vele.

Mikor a szegény anya fölébredt, szörnyű rémület fogta el. Alvó fiúcskája helyett holt gyermeket talált. Megtalálta a sok pénzt is, de ezt félre dobta s kétségbeesve járt szerte, keresve kis fiát. Az embereknek elmondta, hogy míg ő aludt, valami gonosz rabló kicserélte fiát egy holt gyermekkel. Az emberek nem igen hitték s azt mondogatták, hogy bizonyosan csalódik, a míg aludt, az alatt meghalt a fia, hiszen nagy beteg volt, az efféle könnyen megtörténhetik.

De a szegény asszony mindig csak azt mondogatta, hogy elrabolták fiúcskáját. Napról-napra, hétről-hétre és évről-évre folyton járt, bolyongott és kereste fiát, de nem találta. Az emberek pedig utoljára azt mondták rá:

— Szegény asszony, az elméje megzavarodott! Megőrült!

És a kis fiúcska hova lett? Hát annak nagyon jó dolga volt. Az a rejtélyes nő, a ki elrabolta, gyorsan futott vele végig az utcákon és egy nagy palotába

ment be, egy kis mellékajton. Aztán fölment az emeletre, pompás termeken haladt keresztül s végre egyik teremben drága patyolatos puha ágyba fektette a kis fiút, ki föl sem ébredt másnap reggelig.

Mikor fölébredt, kinyújtotta kezeit és várta, hogy mamája szokás szerint ölbe vegye, dédelgesse, öltöztesse. De anyja nem volt ott s hiába nézett körül, nem látott egyebet pompás aranyos butoroknál, minőkről eddig álmodni sem tudott. Az ablaknál pedig egy idegen nő ült. Ez, mikor észrevette, hogy a kis fiú fölébredt, oda ment hozzá, kivette az ágyból és felöltöztette drága bársony ruhácskába. A fiúcska anyját kereste, hívta, de az csak nem jött elő; sirni kezdett s ekkor az idegen nő nyájasan csitította, hogy ha szépen viseli magát, majd eljön a mama is.

A kis fiú tehát szépen viselte magát, de a mama csak nem jött, még másnap, harmadnap sem és még azután sokáig. Egyszer azután, mikor este az ágyban ismét sirdogált és kívánta, hogy a mama neki daloljon, mint azelőtt szokott, egy fényes öltözetű nő lépett ágyacskájához és kérde:

— No's, mit kívánsz, kis fiam? Itt a mama.

A fiúcska rábámult . . . ő soha sem látta ezt a mamát. Szép volt, nagyon szép ez az új mama, büszke arcú s fején egy kis korona csillogott; de a fiúcskának nem ez kellett. Azt kívánta volna, hogy ölbe vegyék, dédelgessék, daloljanak neki, csak hogy a ragyogó, büszke szép nő nem tette; alighogy oda nézett a kis fiúra, aztán elfordult és elment.

Néha-néha látta így az új mamát, a ki nem volt más, mint a királyné. És a kis fiúval úgy bántak, mint királyfival, egész sereg szolgálta körülte, mulattatták, minden kívánságát teljesítették, olyan dolga volt, mint csak egy királyfinak lehet. És mert még nagyon kicsike volt, a mikor a gyermek hamar felejt, új dolgokba pedig hamar beleszokik, hát lassan-lassan azt hitte, hogy ő csak álmodott arról a régi mamáról, arról a szegényes, kis szobácskáról. A mint pedig évek multak és nagyobbacska lett, már nem is tudta, hogy valaha máshol is volt, mint ebben a királyi palotában. Más se tudott arról semmit, hiszen ő a királyfi volt.

Azután multak az évek, a kis fiúból szép férfi lett s mikor az öreg királyné meghalt, ő lett az utódja, koronát tettek a fejére, király lett. Nemes, böles fiatal király volt, népe szerette és ő maga is boldog lett volna, — ha egy furcsa baja nincs. Ez a baj pedig az volt, hogy valahányszor zenét, éneket hallott, mindig rendkívül elkomorodott. Maga sem tudta, mi bántja, de ilyenkor mindig járt az eszében valami.

— Szeretnék már egyszer igazán szép dalt hallani, mondá. Az a bajom, hogy amit előttem énekelnek, játszanak, az mind csak hitvány kontárkodás... érzem, hogy addig nem leszek boldog, míg olyan dalt nem hallok, a melyet én képzelek magamnak... A ki ilyet dalol, királyi jutalmat kap.

Hire terjedt ennek s hetedhét országról jöttek a leghiresebb zenészek, énekesek. Nagy hangversenyek folytak a király

pompás színházában, szebbnél szebb dalokat énekeltek s a király mind végig hallgatta, de csak mind busabb lett, a fejét rázta és így szólt:

— Ez mind nem az, a mit én szeretnék hallani. Nem találta meg senki a legszebb dalt.

Megajándékozta és elküldte az énekeseket, aztán még busabb lett.

Egy napon, a mint palotája ablakánál állt, egyszerre gyarló, csöndes dal hallatszott fel az utcáról. A király, mintha villám sújtotta volna, egy pillanatig meredten állt és hallgatta, aztán kipirult arczzal szólította elő komornyikát.

— Ki az, a ki itt a palota előtt dalol? kérdé roppant izgatottan.

— Oh, uram király, az egy szegény örült asszony, a ki husz esztendő óta bolyong és mindig azt beszéli, hogy elrabolták kis fiát; azt keresi és mindig azt a dalt éneklí, melyet fiacskája szeretett. Mindjárt elkergetjük innen.

— Elkergetni? Boldogtalan! Meghal, a ki ez asszony ellen vét. Ide hozzátok rögtön, élembe, látni akarom, beszélni akarok vele.

Fölvezették a szegény asszonyt. Ősz, törődött öreg nő volt s végtelenül szomoruan nézett a királyra, ki kérdé tőle, miféle dal az, melyet épen most az ablak alatt énekel?

— Szegény elveszett fiam kedves dala volt ez, felelt az öreg nő.

— Ez a dal az, melyet kerestem, ez a legszebb dal s most már tudom miért... Nem álom volt az, a mit annak véltem. Anyám, édes jó anyám, én vagyok elveszett fiad!

Zokogva borultak egymás nyakába. Az udvaroncok csöppet sem értették a dolgot, de ezzel a király nem törődött s azontul boldogan élt anyjával, ki elfeledte jó fia mellett sok évi bánatát és szenvedéseit. És a király aztán gyakran mondta:

— A legszebb dal az édes anya hangja, melyet a szerető gyermek szive soha el nem felejt.

A NAPSZÁMOS LEÁNYKA.

(Képpel a 21. lapon.)

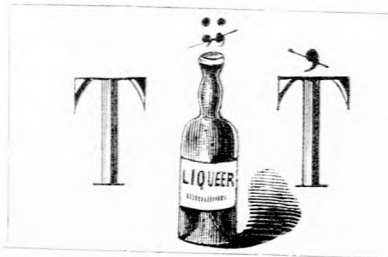
KÉT kis uri kisasszonyka
Kisétált a rétre,
Egy kis napszámos leánykát
Vettek ők ott észre.

Kérdezgetni kezdték őt,
Az meg felelt szépen,
Nyójas mosoly ült az ajkán,
Ragyogott szemében.

Elmondotta szegről-végre
Hogy mennyi a dolga,
Bámult a két kis kisasszony
Margitka és Olga.

Ki kenyerét úgy keresi
Nehéz verejtékkal,
Hogy van olyan szegény lányka,
Nem is képzelték el.

KÉPREJTVÉNY.

PELYHES APRÓSÁGOK. (Lásd a 26. lapon.)

PELYHES APRÓSÁGOK.

(Képpel a 24. és 25. lapokon.)

MOST bujnak ki a tojásból
A pelyhes, kicsiny, csibék . . .
S már is mily vigan csipognak
És mozognak — ez derék!

S mindenik akár a bársony,
A legszebb selyem akár,
Olyan puha, sima testü . . .
Oh be kedves kis madár!

Jer madárkám, vedd a csókom,
Te sikongsz, — oh mért van ez?
Tán azt sejtéd, hogy, ha megnősz
Az én pecsenyém leszesz.

AZ EPER-SZÜRET.

— Beszélyke, két képpel. —

kocsi előállott s apa és mama felkészültek, hogy bemenjenek a városba látogatóba. Nem is térnek haza, csak késő este s a mama épen kiadta parancsait Zsuzsinak, a régi hű szakácsnénak, hogy mit csináljon azalatt. Ferike és Milike ott álltak és hallgatták.

— A kertben már nagyon megérett az eper, ideje volna leszedni és befőzni télire, szólt a mama Zsuzsihoz. Ma délután ráérsz, végezd el.

— Igen is, kérem alássan, de már ma alig lesz lehetséges. Eltart jóformán egész délután, míg csak le is szedem és behordom, ha csak az ifur meg a kisaszszony nem segítenek.

— Azt megtehetik, sőt még szerettem is, ha teszik, legalább addig nem törik pajkosságon a fejüket. Tavaly is ők maguk szedték le mind az epret.

— Most is leszedjük, kedves mama, szólt Milike örömmel.

— Oh, az nekünk nagy mulatság lesz! tévé hozzá Ferike.

— És megigáriték, hogy közben nem fogtok belőle sokat enni, nem rontjátok meg magatokat?

— Nem, nem! Akár meg sem kóstoljuk.

— No, azt nem kívánom, ugy sem tartanátok meg. De ha szépen végzitek a munkát és Zsuzsi meg lesz veletek elégedve, akkor főz nektek jó oszonnát, kint a lugasban terít számotokra s kaptok csokoládét meg jó süteményt.

— Jaj de jó lesz! kiáltá Ferike nagyot ugorva.

A mama pedig mosolyogva folytató:

— És ha mindent jól végeztek, ha igazi hasznos munkát végeztek, akkor mint igazi munkások még külön bért is kaptok. Ime, adok két szép ezüst huszast Zsuzsinak s ő fogja nektek átadni.

— Jaj, mamácska, szólt a hamis kis Milike vigan, az kevés napszám. Tavaly is annyit kaptunk, mikor az epert leszedtük, azóta pedig már nagyobb vagyunk.

— Igaz, most már erősebbek vagyunk, jobban bírjátok, tehát most már nem érdemelték annyit, mint tavaly, mikor még nagyobb megerőltetésekbe került a munka. Most hát csak a felét kapjátok.

— Jaj Istenem, inkább nem szólok, mondá Milike. Hiszen én nem is nőttem valami nagyot tavaly óta.

— Igen, maradjunk csak a tavalyiban, szólt Ferike.

kedves mama,

egy mulatság

gy közben nem
nem rontjátok

meg sem kős-

nom, ugy sem

ben végzitek a

z veletek elé-

ozsonnát, kint

kra s kaptok

t.

kiáltá Ferike

olyogva foly-

végeztek, ha

eztek, akkor

külön bért is

ezüst huszast

adni.

a hamis kis

szám. Tavaly

epert leszed-

bak vagyunk.

ebbek vagy-

ost már nem

avaly, mikor

tekbe került

lét kapjátok.

nem szólok,

n is nőttem

ak a tavalyi-

Nagy alkudozást kezdtek a mamával, a ki végre beleegyezett, hogy nem szállítja le a munkadíjat.

— És a pénzünkkel aztán tehetünk, a mit akarunk, ugy-e mamácska?

— Természetesen. Csak valami haszontalanságra ne költsétek. Különben vehettek rajta, a mit akartok.

A mama aztán beült a kocsiba s nyugodtan ment el, tudva, hogy a gyermekek nagy kedvvel fogják végezni a munkát, eszökbé sem jut valami más pajkos játék, melynél bajba keveredhetnének. Épen ezért is gondolta ki számukra ezt az elfoglaltatást.

Nem is volt Ferikének és Milikének kedvesebb multságuk, mint ha efféle könnyű és mégis hasznos munkával tölthették el az időt. Rögtön kértek is Zsuzsától két kis kosarat és hozzáláttak a dologhoz. Versenyeztek egymással, ki szedi hamarabb tele a kosarat s pontosan följegyezték, melyikök hány kosárral vitt már be a konyhába.

Már nem igen sok volt hátra, mikor Milike kissé fáradtnak kezdte érezni magát s pihenni akart.

— Jól van, pihenjünk kissé, szóló Ferike. Nekem is nagyon melegem van ... ülünk ide a padra és kóstoljunk meg egy pár epret.

Eddig nagyon híven megtartották ígeretöket, nem is ettek az eperből, de most kiválogattak néhány szép nagy szemet és jóízűen eszegették.

— Csak ne sokat, szóló Milike. Tudod, megigértük ... aztán ha elrontjuk az étvágyunkat, nem fog izleni a jó ozsonna.

— Az igaz ... majd inkább ozsonnára csukorral esszük. Kiválogatunk szépeket. Hanem most tanácskozzunk arról, mit vásároljunk a pénzen, melyet munkánkért kapunk.

Ez bizony nagy kérdés volt. Milike is letette kosarát, szörnyen elgondolkozott és leült a padra Ferike mellé, aztán kettesben törték kicsi fejecskéjüket a nagy kérdés fölött. Mert azt bizony jól meg kell gondolni, mit vegyenek azon a sok pénzen.

— Tudod mit? szóló Milike. Vegyünk egy hintázó lovat. Az nagyon kedves multság.

Ferike elgondolkozott. Tetszett neki a javaslat, de mégis kétségei támadtak, csakugyan jó lesz-e?

— Hm! Az jó volna, de nem hiszem, hogy két ezüst huszaskáért kapjunk ilyen lovat. Aztán ha kapnánk is ... mindig csak egyikünk ülhetne rajta egyszerre ... már pedig ezen végre még össze is pörölnénk.

— Jaj, akkor ne vegyünk. Gondoljunk ki egyebet.

— Én szeretném, ha olyan szép tollkésem volna, mint az Eleké ...

— Én meg szeretnék egy szép bábut ... a réginek már letört az orra.

— Jól van, hát veszünk egy szép tollkést, meg egy szép bábut.

— És azt hiszed, Ferike, hogy erre elég lesz a két ezüst huszas?

— Hogyne! Nagyon sok pénz ám az!

Milike soha sem vonta kétségbe, a mit Ferike mondott, mert Ferikének mindent jobban kell tudnia. Miután ekkép megállapodtak, Milike megint tele szedte kosár-

MILIKE KÉT KIS MACSKÁJA. (Lásd a 31. lapon.)

káját és sietett be Zsuzsihoz, ki így szólt hozzá:

— Ez a kosárka ugyancsak sokáig telt meg! Talán már vége felé is járnak és nincs több szedni való?

— Oh igen, még van vagy két-három kosárára való.

— Azt hagyják későbbre. Már kész az ozsonna, viszem ki a lugasba. Hívja be Ferikét.

Milike szaladt vissza a kertbe, de nem látta Ferikét. Jó ideig nézegetett körül, de hiába s végre hangosan kiáltozni kezdett:

— Ferike! Hol vagy, Ferike!

Messziről, a kert legvégéről hangzott a válasz:

— Itt vagyok! Jőjj csak, Milike, látsz valamit.

A kis leány teljes erejéből futott s a kert végébe érve, látta, hogy Ferike, egy kerti széken állva, a kökerítésen néz kifelé. Fölkapaszkodott hozzá és aztán látta ő is, amit Ferike látott.

Ez bizony nem volt valami rendkívüli dolog. Mindössze is két szegény gyermek ült ott a kerítés tövében, porosan, fáradtan, szegényes kopott ruhában. Félig kíváncsian, félig gyna-

kodva néztek föl Ferikére, ki büszke hangon beszélt hozzájuk.

— Kik ezek a gyermekek? kérdé Milike.

— Nem tudom, nem akarnak szólni.

Milike részvétellel nézett reájuk, mert ha nem szóltak is, az látszott, hogy szenvednek. A jó kis leány tehát nyájasan kérdé:

— Mondjátok meg hát, mi a nevetek, hiszen mi nem akarunk bántani.

Ekkor a nagyobbik végre megszólalt:

— Én Misi vagyok, ez meg a hugom, Juczika.

— És hogy kerültetek ide? Soha sem láttalak a faluban.

— Nem is ide valók vagyunk... Megszöktünk hazulról...

— Megszöktetek! kiáltá Milike ijedten. De hát honnan? És hova akartok menni?

— Amonnan szöktünk meg, felelt Misi jobbra mutatva s aztán balra nyujtva ki kezét, hozzá tévé: Amarra megyünk, ott van egy nagy város, ott majd sok pénzt kapunk.

— Jaj Misi, az nagyon messze van ám a városig, szólt Ferike.

— Dehogyan! Nincs az messze és mi nem vagyunk fáradtak. Ugy-e Juczika, nem vagy fáradt?

ENGEDJE PIHENNI. (Lásd a 31. lapon.)

— Nem, nem vagyok fáradt, szólt a kicsi leányka.

De a hangján és egész tartásán látni lehetett, hogy bizony fáradt ő szegényke és csak azért mondja, hogy nem az, mert testvére kívánja. Arczocskája egészen sápadt volt a kimerültségtől, mezítelen lábcskái pedig megdagadtak az eddigi nagy gyalogolástól. De hát Misi nem volt fáradt és tovább akart menni.

— Hát aztán minek kell nektek az a sok pénz? kérde Ferike.

— Vásárolni akartok valamit, ugy-e? szólt Milike.

— Nem, mi nem akarunk venni semmit.

— Hát akkor minek a pénz?

— Kell . . . odaadjuk.

— Kinek?

— Valakinek.

— De hát ki az a valaki? Adósok vagytok valakinek?

Már erre Misi nem felelt semmit. Bizonyosan nagy titok, a mire készülnek. Milike nem is akarta őket tovább faggatni, inkább azt kérdezte:

— Nem ennétek egy kis epret meg egy kis vajás kenyeret?

— Oh, de jó volna! Olyan éhes vagyok! szólt a kis Juczika és szinte könny ragyogott a szemében.

— No hát jöjjetek be, kiáltá Ferike. Itt jobbra van a kis ajtó, ott beeresztünk.

A két kis vándor fölkelt s ekkor látzott csak igazán, mennyire el vannak fáradva. Alig birtak újra a lábukra állani. A mint beértek a kertbe, Ferike elővett kosárcájából egy maroknyi epret és oda-nyújtotta nekik. Olyan mohón ették, hogy

majd megfultak bele s Ferike és Milike nagyon bámultak ezen. Persze, nem sejtették, hogy ez a szegény két kis gyermek még nem is ebédelt.

— Ugy látszik, nagyon éhesek, sugta Milike Ferikéhez.

— Az ám. Tudod mit? Vezessük be őket a konyhába, Zsuzsi talán ad nekik egy kis kenyeret, meg tejet is. Az többet ér, mint ez az eper.

— Igen, vezessük be őket.

Megindultak s csakhamar ott voltak a tornáczon. Zsuzsi legelőször Milikét látta meg és messziről kiáltá:

— Ejnye, kisasszonykám, hol maradtak oly sokáig? A jó csokoládét már rég kivittem a lugasba, el is hült azóta; siessenek.

— Igen Zsuzsika, mindjárt . . . csak . . . izé . . . itt van két kis gyermek . . .

— Uram bocsá! kiáltá Zsuzsi szinte megijedve. Hát ezek miféle ágról szakadt kis csavargók? Hol szedték fel őket?

— Ez Misi és Juczika, magyarázta Ferike. Ott feküdtek a kerítés alatt, nagyon messziről jöttek és nagyon fáradtak, éhesek. Kedves Zsuzsika, adjon nekik egy kis kenyeret . . . meg tejet.

A jó Zsuzsi nem tudta hamarjában, mit tegyen. Nem szerette, ha Milike és Ferike akármiféle kósza gyermekekkel pajtáskodnak, de látta, hogy ez a két szegény gyermek csakugyan nagyon fáradt és éhes.

— Jól van no, pihenjenek, adok nekik egy kis enni-inni valót. De most siessenek ozzonnálni kedveseim.

Milike és Ferike siettek ki az udvari lugasba, hol számukra meg volt terítve az

asztal s két kis kannában várta a jó csokoládé. Azaz bizony már nem kettőben, hanem csak egyben. A mint a lugashoz értek, Milike kétségbeesetten kiáltott fel. Hogy is ne! Ki hitte volna azt! A jó oszonnának már akadt gazdája, az egyik kanná fel volt döntve, a pompás ital szét folyt és a ki javában nyalogatta, hát az nem volt senki más, mint épen a Milike két kis macskája, az ő elkényeztetett kedvencei. (Lásd a képet a 28. lapon.)

— Oh, ez már mégis borzasztó! Ez csunyaság töletek, ti gonosz cziczák! Most nincs oszonnám... mert azt nem kívánhatom, hogy az én macskáim miatt Ferike is szenvedjen.

Zsuzsi, ki a nagy sopánkodásra előjött, szintén boszankodott.

— Lám, minek késtek oly sokáig. Eltöltötték az időt azzal a két kis csavargóval. Ha idején bejönnek, nem történt volna semmi baj. Most már nem is segíthetek, nincs több csokoládé.

Ez bizony nagy baj volt Milikére nézve, de Ferike így szólt:

— Soh'se busulj, Milike. Az egyik porció megmaradt, azon megosztozunk. Jut egy-egy fél csésze mindkettőnknek, aztán van kalács, czukros eper, éhen nem maradunk. Gondold meg, hogy ha nem késünk el, akkor azt a két szegény gyermeket sem hoztuk volna be s azok még tovább is éheznének, talán éhen is haltak volna.

Milike rögtön felvidult. Csakugyan, inkább akár semmit se oszonnálna, hogyszem azokat a szegény gyermekeket meg ne segítsék. Igen jó kedvűen itták meg tehát a fél csésze csokoládét, ettek hozzá kalácsot, czukros epret s Milike csak a

két gonosz kis cziczára neheztelt még egy keveset. De hát ebben igaza is volt, mert az már csakugyan nem illett, hogy a hamis kis cziczák elnyalakovták az oszonnát jó gazdasszonykájok elől.

Mikor megozsonnáltak, siettek vissza a konyhába, hol a két szegény gyerek egy sarokban, az asztal alatt meghúzódva, ugyancsak hatalmas étvágygyal falatozott. A kis Juczika nagy bögre tejet tartott és ebből testvérileg kanalaztak Misi-vel, egy-egy darab jó fehér kenyeret is kaptak, most már nem kellett félni, hogy éhen halnak.

Ferike és Milike nagy meglepéssel látták, hogy védenceiknek ilyen jó dolguk van. De azért odaszaladtak Zsuzsihoz és kérték, engedje pihenni a szegény kis vándorokat, mert nagyon elfáradtak ám. (Lásd a képet a 29. lapon.)

— Jól van jól, csak pihenjenek, szólt Zsuzsi. Okosabb is, ha nem mennek tovább, bizonyosan keresi már őket valaki.

Ferike és Milike aztán siettek ki a kertbe, hogy befejezzék munkájukat. Már nem sok volt hátra, alig telt meg kosárkájok s nagy diadallal tértek vissza, átadták az utolsó epret is, Zsuzsi pedig odaadta nekik a fényes ezüst huszasokat. Mikor pedig körülnéztek, hát látták, hogy Misi és Juczika egymást átölelve csöndeskén alusznak ott a sarokban a földön.

Épen tanakodni kezdtek, hogy hát mégis ki lehet ez a két szegény gyermek, mikor egy asszony nyitott be és szomorú hangon így szólt:

— Bocsánatot kérek alássan, hogy benyitok, de azt mondták nekem, hogy

ezen a tájon látták az én két kis gyereket . . . talán betévedtek ide . . . Nini, ott fekszenek!

Misike és Juczika fölbredtek és a mint az idegen nőt meglátták, örömmel is, de zavartan is futottak hozzá. Lassan-lassan aztán kiderült a beszédjükből, hogy atyjok már régóta nagy beteg, az egész család nagy szükségben él s a kis Misi valakitől hallotta, hogy a városban sok gazdag ember él, azoktól ő majd segítséget kér. Utnak is indult kicsi hugocskájával. Persze, oktalan dolog volt az egész és csak bajt okoztak szegény anyjoknak, kinek keresni kellett őket. Pedig a harmadik faluban laktak.

Miután már megpihentek, a szegény asszony megköszönte Zsuzsinak és Ferikének meg Milikének szivességüket, aztán indult gyermekeivel haza. De mielőtt elindultak volna, Milike így szólt halkán Ferikéhez:

— Ferike . . . gondoltam valamit . . . én nem veszek bábut . . . odaadom huszaskámát Juczikának, legalább nem járt egészen hiába.

— Jól van, akkor hát én sem veszek kést . . . odaadom a huszaskámát Misinek. Ezzel is segítünk rajtok valami keveset.

És odaadták.

Este, mikor a mama haza jött, Ferike és Milike elmondták, milyen vendégek voltak. Megvallották azt is, hogy a szép ezüst huszasokat odaadták s nagyon, de nagyon szépen kérték a mamát, ne haragudjék ezért.

— Nem is haragszom, kedveseim, szólt a mama. Tietek volt és jóra fordí-

tottátok. Csak ti magatok meg ne sajnáljátok.

Nem, Ferike és Milike nem sajnálták a fényes huszaskákat. Két vagy három hét mulva pedig még kevésbé sajnálták. Ők jóformán el is felejtették az eper-szüretet, de a mama nem felejtette el. Én nem tudom, hogy leste ki a mama, de annyi bizonyos, hogy megtudta, mit szerettek volna Ferike és Milike s egy szép napon Ferike megkapta a tollkést, Milike a szép új bábut s az volt ráírva a csomagra:

»A jószívű kis epréseknek.«

A »KIS LAP« XXIV. kötet. 26-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

„A hordó nem ott van a régi nánai borház pinczéjében.“

Helyesen fejtették meg: László Anna és Róza, Spielmann Ervin, Molecz Béla, Redlich Artur, Szedlarik Annuska, Spitzer Gizella, Gradwohl Erzsé és Laura, Oláh János, Matlekovics Róza, Szűsz Ilona, Fligl József, Straus Margit és Kornélia.

Jótekonyság.

A bölcsőde javára adakoztak:

Prag Erzsike 1 frt. 20 kr., Esztegár Berta 1 frt., Redlich Artur 1 frt. — A már eddig kimutatott 256 frt. 65 krral együtt 259 frt. 85 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Esztegár Berta 1 frt. — A már eddig kimutatott 259 frt. 82 krral együtt 260 frt. 82 kr., mely összeg a »Nemzet« július 12-ki számában ki van mutatva.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Bitsánszky Stefanie és Irma 1 frt., Molnár Ilonka 60 kr. — A már eddig kimutatott 6 frttal együtt 7 frt. 60 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozóknak.

Forgó bácsi.